

ARTIKEL 37 NGB 2^E GEDEELTE

1 vervulling 2 verwachting

Gemeente,

Het gaat om een gezond geloofsleven. Net als bij ons gewone leven. Maar je kunt ook ziek zijn. Zo is het ook mbt het geloofsleven. Hoe vaak komt het niet voor dat dat aangetast is door ziekte.

Dat het lijdt aan een terugdeinzen voor zelfverloochening en echte keuzes maken.

Dat het lijdt aan jaloezie op mensen die veel meer voorspoed en kansen hebben dan wijzelf.

Dat het lijdt aan moedeloosheid of bitterheid als wij kruis moeten dragen of veel meemaken.

Dat het lijdt aan een gehechtheid aan de aardse dingen die de perken te buiten gaat, zo druk, zo bezig, zo bezorgd als wij daarin zijn.

Nu is er tegen deze kwalen een uitstekend geneesmiddel. Dat ons in het tweede deel van artikel 37 wordt aangereikt. Dat geneesmiddel, dat medicijn is, om het met Calvijns woorden te zijn: "de overdenking van het toekomstige leven." Het je indenken, het nadenken over, het mediteren over de heerlijkheid die wacht. Dat woord overdenken en mediteren zegt het al: het is geen medicijn om haastig in te nemen en in één keer door te slikken. Gauw even lezen en weer verder gaan. Nee, het is een medicijn om heel lang op te kauwen en heel langzaam te laten smelten en zo in te nemen. Echt overdenken, mediteren. Dan doet het zijn werk het beste.

1 vervulling

Daarin gaat dit artikel ons voor. Hoe het zijn zal voor de gelovigen als Jezus is teruggekomen. Op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. De gedachtenis daaraan is voor de vromen en uitverkorenen zeer wenselijk en troostrijk staat er niet voor niets. Want dan:

Dan zal onze volle verlossing volbracht worden. Want dan zal niet alleen onze ziel volkomen verlost zijn, maar ook ons lichaam. Ons lichaam dat, zo mogelijk, begraven wordt. Dat onderhevig is, onderworpen is aan verderfelijkeid die het lichaam afbreekt. Aan oneer als er handicaps zijn en beperkingen. Aan zwakheid als onze geest dingen wil waar ons lichaam tegen sputtert en je hebt last van je lichaam. Kortom het is een natuurlijk lichaam, onderworpen aan de gevolgen van de zonde. Maar dan, dan zal Jezus terugkomen. En ook op de begraafplaats van Waarder de graven openen en de lichamen opwekken. In onverderfelijkeid: zonder kiemen van ouderdom en afsterven. In heerlijkheid: zonder handicaps en pijn. In kracht: het voert alles uit wat je geest wil. Kortom een geestelijk lichaam, volkomen bestuurd door de Heilige Geest om God te dienen. Elk lichaam zal in volle bloei zijn: het embryo, de baby, de zieke, de oude van dagen zal er niet meer zo zijn, maar in volle bloei. Volkomen verlost. En onze ziel ook. Die is in dit leven in beginsel verlost van satan greep. Maar dat

bleef in beginsel, invloeden van satan en zonde bleven kracht oefenen. Maar dan volkomen verlost. Geen enkele invloed van duivel of zonde is meer overgebleven. Volkomen verlossing. Ziel en lichaam helemaal verheerlijkt voor God. Hij zal ons verderfelijk lichaam aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkmaken.

Goed medicijn. Om te overdenken. Om heel bewust en intens over te mediteren: onze volkomen verlossing zal volbracht zijn.

Wij zullen de vruchten genieten van onze arbeid. Dat houdt allereerst in dat wij rusten mogen van alle arbeid. Arbeid in de zin van strijd tegen je zelf en je zondige natuur. Vechtend, biddend, worstelend. Arbeid in de zin van moeite doen voor Gods koninkrijk. In opvoeding, gemeente, ambt, maatschappij, werkring. Arbeid in de zin van smart als het tegengewerkt wordt, zo weinig nut lijkt te hebben. Arbeid in de zin van lijden, smaad, achteruitzetting, vervolging. Dat zal allemaal over zijn. Na strijd en arbeid komt rust. Ontheven van onze roeping en post. Maar ook: je zult zien, genieten staat er, van de vrucht. Wat het voor nut heeft gehad. Wat hier vaak verborgen bleef en je moedeloos kon maken zal daar duidelijk zijn. Vrucht van bekeerlingen, nut voor Gods eer. Je mag het zien. En tenslotte: de vergoeding voor alles wat je op moest geven of zelfs lijden. God zal alles wat je hier moest missen of afstaan honderdvoudig vergoeden met hemelse heerlijkheid. Zoals een moeder een kind dat door ziekte niet meekan naar een verjaardag later extra verwent om het goed te maken. Vruchten genieten van alle arbeid.

Goed medicijn. Om te overdenken. Om heel bewust en intens over te mediteren: de vruchten genieten van alle arbeid en moeite.

Hun onschuld zal bekend worden. Alles waarvan zij vals beschuldigd werden. Door vervolgers, door rechtbanken. Alles waar wij terecht van beschuldigd worden door de wet en de duivel. Maar dan staat er: Gods Zoon zal hun naam belijden voor Zijn Vader. Ik hoef zelf niks te zeggen om me te verdedigen. Gods Zoon zal het voor me opnemen. Waar ik vals beschuldigd werd zal Hij het voor me opnemen en zeggen: het was voor U en Uw Naam Vader. Waar ik terecht beschuldigd werd zal Hij zeggen: Mijn gerechtigheid bedekt hem Vader. Mijn gehoorzaamheid bekleed haar. En zij zullen de wraak zien die God over Zijn en mijn vijanden oefenen zal. God zal gerechtigheid oefenen. En zij zullen tot straf lijden het eeuwig verderf weggestoten van het Aangezicht des HEEREN. Overigens: dat heb je inderdaad aan hem overgelaten: niet zelf wraak geoefend. Maar gehoopt op hun bekering en gebeden om gerechtigheid. Hij zal die wraak oefenen. De Bijbel kent uitdrukkingen ervoor. Poel die brandt van vuur en sulfen, buitenste duisternis, wening en knersing der tanden. Voor eeuwig van verlost. En dan zal het ook door me heengaan: dáár heeft genade mij voor bewaard! Dáár heeft genade mij uit gered. O mijn Jezus, mijn Zaligmaker. Eeuwig eeuwig dank en lof aan U.

Goed medicijn. Om te overdenken. Om heel bewust en intens over te mediteren: Hij zal ons belijden en wij zullen Zijn wraak zien.

Wij zullen gekroond worden met heerlijkheid en eer zoals in geen mensenhart ooit is opgeklommen. Heerlijkheid en eer. Die woorden worden in Psalm 8 genoemd. En dan in Hebreëen 2 toegepast op Jezus. Hij is met eer en heerlijkheid gekroond. Nu al; maar dan wij ook. Hem gelijk. Wij zullen heersen op aarde over een glanzende schepping. Het is nu voor ons een schande wat de schepping geworden is door onze zonde. Zó hebben wij hem nu behandeld. Maar dan zal het ons tot eer zijn hoe de schepping glanst en leeft. En wij zullen Hem gelijk zijn: heilig zoals Hij. Zo smetteloos, zuiver, en heilig als Jezus is, zullen wij ook zijn. Nu is het vaak tot schande en schaamte zoals ik leef: hoort dat bij een kind van God? Dan moet ik mijn hoofd buigen. Maar dan: zoals een kind van God betaamt: heilig als Jezus. Hem gelijk zijn. Net als Hij gekroond en overstraald met Vaders gunst en welbehagen. Met volle stromen van Zijn vriend'lijk Aangezicht overgoten. Als vergoeding voor alle lijden ook.

Goed medicijn. Om te overdenken. Om heel bewust en intens over te mediteren: Gekroond met heerlijkheid en eer.

En God zal alle tranen van de ogen afwissen. Voorgoed, ze komen nooit meer terug. Het is over: de tranen, smart over je zonden, over rouw en dood, over het je zo ver van de HEERE kunnen voelen, over wat mensen je aandoen, over het verval van de kerk, over innerlijke pijn en smart, over kritieke situaties, over wat vergeefse moeite leek: alle tranen waardoor ook maar ontstaan: eeuwig weg. De oorzaak voor eeuwig over en vergeten. De gevolgen eeuwig weg en vergoed. Iemand zei: geliefden als daar nog tranen zijn zullen het er van ontroering zijn.

Goed medicijn. Om te overdenken. Om heel bewust en intens over te mediteren: God zal alle tranen van de ogen afwissen.

Gemeente, wat komt er van terecht van de overdenking daarvan? Met de vakantie voor de deur krijg je soms folders binnen over je vakantieverblijf of –streek. Of je zoekt wat op via internet over hoe het er is. En als je dat doet krijg je er zin in. Als we eens net zoveel tijd zouden besteden aan de overdenking de overdenking van het toekomstige leven? Er zijn medicijnen waar opstaat: 2 of driemaal daags innemen. Zou dat voor dit medicijn ook niet ideaal zijn? Je proberen in te denken wat een vreugde, verlossing, zaligheid dat zijn zal. En de ziektekiemen van jaloezie, moedeloosheid, gehechtheid aan dit aardse leven worden teruggedrongen. Gezond geestelijk leven komt er. En Calvijn zegt er dan van: als wij het in deze overdenking ver gebracht hebben laten wij dan bedenken dat wij nog maar aan het begin staan. Het zal nog veel schoner en heerlijker zijn.

2 verwachting

Het zal met één woord zijn: een bruiloft. De eeuwige bruiloft van het Lam. Voor de wereld loopt het uit op de eeuwige rouw en wening, maar voor de Kerk op de eeuwige bruiloft. Eeuwige feestvreugde. Want Hij komt: de Bruidegom Zelf. Want bij een bruiloft hoort een bruidegom. Jezus Zelf. En het hart van dat toekomstige leven is het altijd

met Hem zijn. Met Hem, Die voor mij leed en stierf, Die mij zo liefhad dat Hij mij liefhad tot het einde. Aannam van de Vader, kocht met Zijn bloed, verzegelde met Zijn Geest. De Bruidegom Die Zichzelf gegeven heeft voor Zijn Kerk. Stralend middelpunt van die heerlijkheid. Als Hij komt dan zal de Bruidegom Zijn bruid toch niet wegstoten, dan zal het Hoofd het lichaam toch niet afhakken, de Herder Zijn schapen toch niet wegsmiten. Als Hij komt! En als je denkt, ja maar het is allemaal te groot, te veel, te rijk, hoe meer ik het overdenk hoe meer ik overvallen wordt door de gedachte dat dat niet kan zijn voor mij: hoor dan: het is allemaal de beloften in Hem. In Hem. Om Hem. En met Hem. Wie Hem heeft, heeft en krijgt dit alles erbij. In Hem. Ook die Kananese vrouw, die bloedvloeiend vrouw, die vader van die maanziek knaap. Wie Hem heeft, heeft alles in Hem erbij!

En tegelijk geldt dat rond Hem de absolute scheiding valt. Eeuwig buiten te zijn als de feestvreugde begint. In de poel van vuur en sulfer, buitenste duisternis, wening en knersing der tanden. Buiten Hem is eeuwig buiten. Als God in het recht zal treden en gadeslaan onze ongerechtigheden en je hebt geen Borg, geen Middelaar..... Nog is er het Evangelie aanbod. Kom tot Christus. Van buiten naar binnen. Maar misschien is het wel de laatste keer vanavond. En je zou dit voorbij laten gaan. Deze bruiloft laten komen zonder erbij te zijn. Misschien is het wel je laatste gelegenheid vanavond.....

Zo mag je dan het zien: mijn leven is de ochtend van de dag waarop de bruidegom komt. Zoals een bruid op haar trouwdag 's morgens vroeg verwacht: vandaag komt hij me ophalen. En wat doet ze dan die morgen?

Ten eerste wat artikel 37 zegt: verlangen. Verwachten met een groot verlangen. Als je nou toch vergelijkt die bruiloft met het hier en nu. Maar: Hier is alles ten dele, nog onder de gevolgen van de zonde, onder invloed van de duivel je lichaam en je ziel; hier is nog zoveel moeite, arbeid van vergeefsheid lijkt het zo vaak; hier is zo veel valse beschuldiging en onbegrip; hier is zoveel wat een schande is, wat er op aarde en in mijn leven niet zou horen te zijn; hier zijn zoveel tranen, dan hier dan daar; hier is zoveel strijd; hier is zoveel verwijdering tov God en de Heere Jezus. En als daar dan enkel feest, verlossing, volmaaktheid, eer en heerlijkheid is. Als daar dan Jezus Zelf de Bruidegom is van aangezicht tot aangezicht, zou je dan niet verlangen dat Hij komt? Al het goede hier op aarde wil de smaak opwekken: dit en nog veel meer wacht ons nog. Al het lijden op aarde wil ons drijven: hier en van nog veel meer zullen we dan verlost zijn. Zou je dan niet verlangen? Calvijn zegt: ik houd niemand voor een gevorderd christen dan hij die de dag van zijn dood en wederopstanding met vreugde verwacht. Van verlangen naar onze dood en wederopstanding? Lijken we niet vaak op een kind dat een beduimd doekje in zijn mond heeft. En nou wil mama dat doekje wegpakken en het kind € 100,-- geven. En dat kind gaat me toch krijsen en klemmt met zijn handjes dat doekje vast. Het wil niet ruilen hart wil het niet kwijt voor iets...dat veel en veel rijker en waardevoller is. Ja, zelfs al zou ik leven als Jezus terugkomt en ik ben 15 of 20. En ik zou denken:

jammer, dan maak ik nooit verkering mee, huwelijk en sexualiteit, nooit wat het is om een kind te krijgen, om een mijlpaal, jubileum te vieren. Dat kun je best wel eens overvallen: als Jezus nu komt, dan maak ik zoveel niet mee. Er was eens een meisje met haar beer. Die mocht naar de koning toe in het paleis. Maar ze wilde haar beer zo graag meenemen. Maar de lakei zei: ik weet niet of dat mag, ik durf dat niet te zeggen. Toen kwam ze met de beer bij de deuropening. En toen zat ze de koning en vloog naar hem toe. En de beer....die lag in de deuropening. Ze was hem helemaal vergeten zodra ze de koning zag.

Ten tweede, wat doet die bruid nog meer die ochtend? Ze maakt zich klaar. Want stel je voor dat straks haar man komt, de bruidegom en haar haar is nog niet gedaan, haar jurk is niet gepast, er zitten vlekken op de sluier. Ze heeft er maar druk mee. Wetend en verwachtend dat hij komt. Wakend zegt de Bijbel. Ja stel je voor dat hij zou komen en ze zou verbaasd zeggen: jongen, ben je daar? Is het vandaag onze trouwdag dan? Ben je er nou al, ik had pas over een uur je verwacht. Ieder die deze hoop op Hem heeft staat er reinigt zich, maakt zich gereed en we lezen II Petrus 3: benaarstigen en haasten om onberispelijk te zijn. Dus niet: wie zich reinigt krijgt hoop, dat is zo'n moedeloze zaak als ik rein ben mag ik hopen dat mij komt halen. Maar: omdat ik hoop dat Hij mij halen komt, zal ik mij reinigen. Onbeleden zonden kunnen niet zo blijven. Dat zijn vlekken op de bruidsjurk. Zonden belijden. In een schietgebed midden op dag zelfs. Om onberispelijk te zijn. Zondige gewoontes mogen niet met rust gelaten worden. Die zijn smetten op de bruidsjurk.

En ja toch nog niet zo vreemd om te zeggen: als ik ergens heenga, zou ik daar kunnen wezen als op die avond Jezus terugkomt om mij te halen? Stel je voor dat Hij zou komen gekomen zijn gisteren en ik had er totaal niet mee gerekend nog die dag. Hij zou mij overvallen hebben. Hoe ziet uw bruidsjurk eruit? Van waken, verwachten, haasten en reinigen?

En ten derde: Wachten. De Kerk wacht al bijna 2000 jaar. En heel je geloofsleven door is het wachten. En in die wachttijd is het kruisdragen. Het leert ook volhardend kruisdragen. Als je kruisdragen moet: dwz: het valt je zwaar, het leven, het volgen van Christus, denk er dan eens aan. Hoe lang zou het nog duren? Wat is dit leven? En wat is de heerlijkheid van het toekomstige leven? Die is eeuwig ook nog. Als je aan de voet van de Mont Blanc staat is het een geweldig ding. Maar als je vanaf de maan een foto bekijkt van de aarde, moet je zoeken naar het speldeknoopje van de Alpen. In het niet gevallen. Als je vanuit de overdenking van het toekomstig leven kijkt naar het lijden van deze tegenwoordige tijd dan is het een zeer lichte verdrukking tov een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid.

Zou God soms daarom wel eens kruis en lijden zenden? Om ons stil te zetten bij wat dit leven is? In zijn betrekkelijkheid, kortstondigheid, vergankelijkheid. Omdat we die over het hoofd zien willen zien als alles voor de wind gaat? Hoevelen zijn er niet die het zo zien: die om dit hele korte broze stukje leven een gans zeer uitnemend gruwelijk eeuwig gewicht der hel op de koop toe nemen? En daar horen wij toch niet bij? Want ook de leukigheid van dit leven lijkt een Mont Blanc maar vanuit

de eeuwigheid is het maar een speldeknop. En je zou dan op het verkeerde paard gewed hebben...! Je eeuwig verkeken hebben. Verkeken op dit leven, verkeken op de eeuwigheid.

Lijken we soms niet op die mensen? En wil God dmv het kruis ons niet leren rekenen en zien hoe het echt is? En geeft God in het kruis vaak niet zoveel wat al een voorschot is van die bruiloft? Dan geeft dat toch verwachting? Dat stuwt het verlangen. Als een vader geemigreerd is en hij wil zijn gezin laten overkomen. Hij regelt het schip. Hij betaalt de reis. Hij stuurt onderweg foto's van het nieuwe huis. Dan gaan ze er toch naar uitzien?

En dan is het toch ondenkbaar dat als zij aan de overkant zijn dat hij ze dan niet toe zal laten? Hij heeft hen al zoveel gegeven laten genieten van dat nieuwe land. Als God al zoveel laat genieten onderweg van hemelse vreugde, troost, kracht dan wil dat toch laten uitzien? Dan zal Hij toch ook de hemel zelf geven en openen? De nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Het nieuwe vaderland? Om daar eeuwige de bruiloft te houden. Om ten volle te genieten. Ten volle. Dus hier geniet je ook al de beloften Gods. Toch? Iets van vrede, liefde, vreugde van de hemel daalt neer. Zoals Guido de Bres zelf geschreven heeft toen hij in de gevangenis zat. Net als Guido de Bres zelf. We kwamen hem tegen aan het begin, sluipend door de bossen rond het kasteel van Doornik. Hij wilde niet vechten, hij wilde niet zwijgen, maar belijden, het geloof belijden. Ze kwamen er achter dat hij het gedaan had. In 1562 vonden ze zijn huis. Hij vluchtte en zwierf wat jaren rond. Werd gevangen genomen. Dat betekende: de dood. 31 mei 1567, 6 jaar na zijn daad in Doornik, opgehangen aan de galg. Wachtend daarop schreef hij 2 brieven: aan zijn vrouw, sinds 1560 was hij getrouwd met haar. Hij schrijft haar: het heeft de goede God behaagd ons 7 jaar te laten leven en ons 5 kinderen te geven. Ik vraag u mijn lieve trouwe gezellin om u met mij te verheugen en de goede God te danken voor wat Hij gedaan heeft. Wij moeten verlangen naar het ware land, de hemel, om daar ontvangen te worden in huis van onze hemelse Vader en Broeder, Heere en Zaligmaker Jezus Christus te zien. Troost uzelf in de overdenking van deze dingen. Beschouw de eer dat u een echtgenoot hebt gehad die door God de kroon der martelaren krijgen zal. Ik ben vervuld met de overvloed van de rijkdom van mijn God. Ik gevoel Zijn trouw. En aan zijn moeder schrijft hij : mij dunkt dat mijn geest vleugels heeft om naar de hemel te vliegen daar ik heden genodigd ben ter bruiloft van mij Heere de Zoon van God.

Amen